Старий дуб зронив з себе жолудь під кущ ліщини. Ліщина сказала дубові:

— Хіба мало простору під твоїм гіллям? Ти б ронив свої жолуді на чисте місце. Тут мені самій тісно для моїх паростків, і я сама не кидаю своїх горішків долу, а віддаю їх людям.

— Я живу двісті років,— мовив на це дуб,— і дубок з цього жолудя проживе стільки ж.

Тоді ліщина розсердилася і сказала:

— То я заглушу твого дубка, і він не проживе й трьох днів.

Дуб нічого не відповів, а наказав рости своєму синові з жолудя.

Жолудь намок, луснув і вчепився гачком одного паростка в землю, а другий паросток пустив угору.

Ліщина глушила його і затуляла сонце.

Але дубок тягнувся вгору і ставав міцнішим у затінку ліщини.

Минуло сто років. Ліщина давно засохла, а дуб із жолудя підвівся до неба і розкинув шатро на всі боки.